

BANA GÖRE SEN

Esma KOÇ

Redaksiyon

Ayşe Sağlam

Kapak

Esma Koç & Hakan Düşova

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Kozyatağı mah. Değirmen sk. Nida Kule No:18

Kat 10 Kadıköy-Erenköy/İstanbul

Tel: 0(216) 3011213

Sertifika No.47456

ISBN: 978-605-9385-90-9

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa caddesi No.4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

www.egebasim.com.tr

Sertifika No: 12468

Bu kitabın hiçbir bölümü, tanıtım amaçlı kullanımı dışında, Esma Koç'un yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanarak kopyalanamaz veya yayımlanamaz

© Esma Koç

Bu hikâyede adı geçen tüm kişi ve olaylar hayal ürünüdür, gerçekte bir bağlantısı yoktur.

Bana Göre Sen

Metin: Esmâ Koç

Redaksiyon/ Son okuma: Ayşe Sağlam

Kapak: Esmâ Koç & Hakan Düşova

İlk Basıldığı Tarih: Haziran 2015

Basım Tarihi: 2020

Kısa, kahverengi saçları olan, orta boylu, hafif esmer bir kız dertli bir Şekilde odasında duruyordu. Komodinindeki bir fotoğrafa baktı. Fotoğrafta, kendisinin dışında iki adam daha vardı. Yirmi yaŐlarının sonlarında gibi duruyorlardı. Ortadakine odaklandı.

“Kemal,” dedi ũzgnce. Yüzüne dertli bir ifade geldi. Eline bir defter aldı. Sayfasını açıp bir Şeyler yazdı. Sonra dertli bir Şekilde tekrar fotoğrafa baktı.

Sonra deftere Şu cümleleri yazdı:

“Bugün grdĞm o olaydan sonra ne desem kimseyi sözlerimin doğruluğuna inandıramadım. ‘Onu en yakınları bile yeterince tanıyamamıŐ.’ Böyle düşündüm. Buna onun adına ũzldm. Gvendiğin insanların, yapmadığın bir Şeyi yaptığına inanması kırıcı olur. Ama içimi daha çok acıtan Şeyler var. İfade etmek istemediğim ama düŐünmenin bile korkuttuğu o Şeyler... Bu duygularla eve geldim ve eve geldiğimde dŐndĖim ilk Şey Şu oldu; yine yollarımız

ayrıldı. Ve ister istemez onunla karşılaştığım o ilk günü hatırladım. ‘Tanıştığımız,’ demiyorum, karşılaştığımız... O gün de Kemal’le yollarımız ayrılmıştı...’’

* * *

3 yıl önce...

Kısa, kahverengi saçları olan, orta boylu, hafif esmer bir kız paniklemiş halde bir caddede dolanıyordu.

“Ah! Kayboldum! Ne yapacağım şimdi? Birilerine sorsam yabancı dilim de yok ki! Ah!” dedi telaşla. Sokakta bir o yana bir bu yana koşturuyordu.

“Baksana yakınlarda bir meydan vardı. Pi- öyle başlayan bir meydan vardı. O meydan nerede acaba?” dedi bir adamı durdurup. Adam onu anlamadığını yüzüyle ifade edip uzaklaştı.

“Salak! Kim dedi sana, dil bilmeden bir ülkeye gel ve turu kaybet diye? Üstelik gideceğim yerin adını bile hatırlamıyorum!” dedi kız kendine söylenerek. Birkaç kişiye daha sormaya çalıştı. Kimse onu anlamadığı için ona yardım edemiyordu. O sırada trafik lambası kırmızı yandığı için durdu. Karşıda uzun boylu, beyaz tenli, siyah, uzun saçları olan Kemal, elinde içinden pırasanın sapları sarkan bir poşetle lambanın yeşile yanmasını dalgın dalgın bekliyordu. Kız birden durdu.

“Hatırladım! Picadilly Meydanı’ydı!” dedi neşeyle. Lamba yeşil yanınca hızlıca karşıya geçip Kemal’in yanına gitti.

“Picadilly Meydanı nerede biliyor musun?” dedi onu durdurup. Kemal ona şaşkınlıkla baktı.

“Bu da anlamadı. Neyse, sağ ol.” dedi kız ve bir adım attı.

“Şu tarafta,” dedi Kemal eliyle bir yeri gösterip.

“Ha?” dedi kız şaşırılmış bir şekilde dönüp.

Kemal gülümsedi.

“Şu yoldan gidersen...”

“Sen beni anlayabildin! Ne güzel! Ben ...”

“Açelya! Herkes seni arıyor? Nerelerdeydin?” dedi bir adam öfkeyle oraya yaklaşıp.

“Ben, kaybolmuştum. Yolu bulmaya çalışıyordum,” dedi kız açıklama yapmaya çalışarak.

“Hadi, hemen gidelim.” dedi adam Açelya’nın kolundan tutup.

“Bir dakika!” dedi Açelya. Dönüp arkasına baktığında Kemal’in yoluna gittiğini gördü.

“Teşekkürler!” diye bağırdı.

Kemal “Teşekkürler” diye seslenen Açelya’ya dönüp baktı ve gülümsemesiyle yüzü aydınlandı. Sonra arkasını dönüp yürüdü. Açelya onun gittiği yönün zıt yönünde adamla birlikte ilerledi.

* * *

Kahverengi, dalgalı saçları olan, uzun boylu, biraz lakayt görünümlü bir delikanlı; bir masada, akşam karanlığında oturuyordu. Dertli bir ‘Ah!’ çekti. Camdan dışarı baktı. Dışarı baktığında ilerideki çocuk parkında oynayan iki çocuğu hatırladı. Gülümsedi. Sonra buruk bir ifadeyle pencereye arkasını döndü.

‘Seninle çocukluğumdan beri arkadaşız. Buraya taşındığın o günü hâlâ hatırlıyorum. O zamanlar da neşeliydin. İyi bir dost oldun Kemal. Ama bana göre sen, işe girmemi sağlayan kişiydin. Hiç iş bulamadığım bir anda dediğin o lafla hayatımı değiştirdin. Bazı şeyleri fark etmemi sağladın, ’ diye düşündü ve dalıp gitti.

* * *

Kahverengi, dalgalı saçları olan, uzun boylu, biraz lakayt görünümlü bir delikanlı, caddede üzgünce yürüyordu. Dalgın dalgın yürürken Kemal'le karşılaştı. Kemal her zamanki gibi içtenlikle gülümsüyordu.

“Veysel!” dedi neşeyle el sallayıp. Delikanlı buruk bir şekilde gülümsedi. Kemal hemen onun yanına geldi.

“Sonuç ne oldu? İşe alındın mı?” dedi umutla.

Veysel kafasını iki yana salladı.

“Alınmadım. Yine işsizim! Bu işsizlikten kurtulamayacak mıyım ben?” dedi Veysel ve yere oturdu. Kemal ona üzgünce baktı.

“Sence bu şekilde daha ne kadar devam edebilirim? Kaç yaşına geldim! Askerliğimi yaptım! Ama bir türlü iş bulamıyorum! Bende şans yok ki! Hep oyun döndürüyorlar. Zaten başvurduğumda biliyordum işe alınmayacağımı.” dedi Veysel ve dertli bir şekilde nefes aldı.

Kemal ciddi bir şekilde baktı. Düşündü.

“O işe çok ihtiyacın vardı, değil mi?”

“Tabii ki!” dedi Veysel sertçe.

“Bu işe neden başvurmuşsun?”

Veysel şaşkınlıkla baktı.

“Tabii ki iş bulmak için,” dedi hayretle.

“Yanlış yapmışsın.” dedi Kemal ciddiyetle.

“Ha?”

“Sadece iş bulmak için bir işe başvurman yanlış. Sevdiğin bir şeyi yapmalısın.”

“Ben iş bulamıyorum, sense sevdiğim işten bahsediyorsun...”

“Sevmezsen o işi yapamazsın ki! Sen sadece iş bulmak

istiyorsun, ama inanmıyorsun.”

“İnanmak mı?”

“İş bulabileceğine inanmıyorsun. Bu yüzden de cesaretin yok. Kendine güvenin yok. ‘Nasılsa reddedileceğim.’ düşüncesiyle gerçekten çabalamıyorsun. O yüzden iş bulamıyorsun!”

“Kemal ben...”

“Artık inanmaya çalış. Biliyorum, değişimden korkuyorsun ama her değişim kötü değildir. Cesaretle adım atman, kendine inanman gerek. Bir dahaki iş görüşmesine öyle git. İnanıyormuş gibi görünmeye çalışma. Gerçekten inan.”

“İnanınca umut ediyorum. Olmayınca da yıkılıyorum,” dedi Veysel yerdeki toprağı parmağıyla kazarak. Oldukça üzgün duruyordu.

“Olsun, yine de umut et. Kendine güvenip oraya git. Olmayınca da yıkılma. Daha çok güçlen.” dedi Kemal umut vererek.

“Söylemesi kolay!” dedi Veysel patlayıp.

“Pekâlâ. En azından bundan sonrakinde, sadece o sefer dediğimi yap. Farkın ne olduğunu göreceksin. Eğer işe yaramazsa bir daha bu konuda konuşmayacağım ve seni rahat bırakacağım.” dedi Kemal.

* * *

‘Aslında ona hiç inanmamıştım. Yine de onun laflarından kurtulmak için dediğini yapıp bir sonraki işe başvurduğum. İşe alındım. Hayret ettim. Denk geldiğini düşündüm. Sonra neden işe alındığımı sorduğumda, ‘Sen kendine güveniyordun. Bu işi yapabileceğine inanıyordun. Bu işle ilgili en ufak bir korkun yoktu. Cesaretin gözlerine yansıyor.’ cevabını aldım. İster istemez Kemal’e minnettar oldum. Şimdi herkes seninle ilgili

bir şeyler söylüyor. Yaptın ya da yapmadın bilmem. Benim bildiğim şey; senin denemeden vazgeçmeyeceğin.’ diye düşündü Veysel.

* * *

Şişman, buğday tenli, orta boylu, siyah, kısa saçları, gür bıyıkları olan orta yaşlı bir adam dalgın dalgın yere baktı. Düşünmeye başladı.

‘Bana göre sen kendi çocuklarımdan daha değerlisin. Hiçbir kan bağımız yok. Çok sevdiğin babanın ölümünden sonra annenle evlendim. Ama zor günlerimde çocuklarım yerine sen yanımda oldun. Herkese yardım etmek için koşturmanı izlemek beni mutlu ederdi. Kalbindeki yangının bu seviyede olduğunu fark edemeyip sana yardımcı olamadığım için beni affet. Sen de biliyorsun. Sen benim biricik oğlumsun...’

* * *

Kemal mutlu adımlarla caddelerde ilerledi. Gecekondu görünümlü, küçük, eski evlerin olduğu bir mahalleye geldi. İleride yaşlı bir adam eşya taşıyordu. Kemal koşup onun elindeki eşyaları aldı.

“Kemal, Allah senden razı olsun.”

“Şuncacık işin lafı mı olur amca?” dedi Kemal ve eşyaları adamın evine kadar taşıdı.

“Gerisini ben hallederim evladım,” dedi adam ısrarla. Kemal kafasını sallayıp gülümsedi.

“Veysel’e selam söyle. Karşılaşırsak konuşuruz da yine de selam söyleyin.” dedi Kemal ve oradan uzaklaştı.

“Oooooo! Kemal!” diye seslendi bir kişi ileriden. Kemal onu görünce gülümsedi. Onunla konuştu. Yol boyunca bu şekilde birkaç kişiyle konuştuktan sonra bir evin önünde

durdu. Ev oldukça eski ve küçük görünüyordu. Cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açıp içeri girdi.

“Ben geldim,” dedi içeriye seslenerek. Ayakkabısını çıkarıp içeri girdi.

“Hoş geldin oğlum!” dedi zayıf, elleri yüzü kırış kırış olmuş bir kadın onun yanına koşup. Kemal gülümsedi.

“Hoş bulduk da kapıya kadar gelmeseydin. Babam nasıl oldu?” dedi Kemal endişeyle.

“Kâzım daha iyi,” dedi kadın sessizce. Kemal kafasını sallayıp içeri geçti. Bir yatakta sargılı ayağıyla uzanan adam, yerinde doğrulmaya kalktı.

“Keyfini bozma baba. Yabancı mıyız? Nasıl oldun?” dedi Kemal adamın yanına oturup. Endişeli görünüyordu. Kâzım buruk bir şekilde kafasını salladı.

“Sen geldin ya, daha iyi oldum.” dedi elini Kemal’in dizine koyup seviyle okşayarak.

“Ablan gelmedi mi?” dedi kadın. Kemal’in ve babasının yüzündeki gülümseme silindi.

“Sabiha,” dedi Kâzım sessizce kadını uyararak.

“İşleri vardı. Yoksa gelirdi.”

“Yalan söyleme. Ben farkındayım. O beni bir türlü baba olarak kabul edemedi. Durumumu bildiği halde gelip hatırıma bile sormadı.” dedi Kâzım içerlemiş bir şekilde.

“Meral hayırsız çıktı!” dedi Sabiha öfkeyle.

“yle deme anne! Ablam olaylara henüz pozitif yönden bakmayı öğrenemedi. Hepsi bu. Ben onun gibi bir babam olduğu için şanslıyım.”

“z baban olmasam da...”

“z babam kadar değerlisin. Öyle deme,” dedi Kemal. Bir

müddet onlarla oturup ilgilendi.

Sonra, “Ben gitsem iyi olur. Bir ihtiyacınız olursa söyleyin, hemen gelirim.” dedi Kemal. Kapıya yöneldi. Annesi onu geçirmek için kapıya geldiğinde Kemal cebinden bir zarf çıkardı.

“Bir şey lazım olursa buradan harca. Çok değil ama...” dedi ve zarfı annesine uzattı. Sabiha isteksizce zarfı aldı.

“Böyle bizi mahcup ediyorsun,” dedi Sabiha dudaklarını kemirerek.

“Lafi olmaz! Babam yevmiyeli çalışıyordu, şu anda ayağı kırık olduğundan işe gidemiyor. O yüzden lazım olur. Hem siz beni okuttunuz şimdi ben bunu verince niye mahcup oluyorsunuz? Duymayayım bir daha.” dedi Kemal tatlı sert bir ifadeyle. Sonra annesinin yanağını öpüp evden çıktı.

* * *

Karanlık bir odada uzun, dalgalı, sarı saçları olan, kısa boylu, çıtı pıtı bir kız hıçkırarak ağlıyordu.

“Kemal, üzgünüm. Sen her zaman yanımda olan kişiydin. Ama benim yüzümden bunlar oldu. Böyle olsun istememiştim. Sen zor günümde yanımdayken ben seninkinde senin yanında olamadım. O yüzden böyle oldu.” dedi kız ağlayarak.

* * *

Kemal ve uzun, dalgalı, sarı saçları olan kısa boylu, çıtı pıtı bir kız bir eve kolilerle eşya taşıdılar. Kız ağır bir koliye yöneldi.

“İdil, sen onu bırak! Ben taşıyım.” dedi Kemal biraz kızgın bir şekilde. İdil mahcup bir şekilde kutudan uzaklaştı. Daha hafif olan kolilerden birini alıp taşıdı. Bir müddet eşya taşıdılar. Son koliyi Kemal taşıyıp yere koyduktan sonra yorgunca yere oturmuş olan İdil’in yanına halsizce oturdu.

Bir müddet sessizce durdular.

“Sonunda eşyaları taşıma işi bitti.” dedi Kemal soluk soluğa. Sonra yorgun gözlerle çevreye baktı.

“Sence burada her şey yolunda mı olacak?” dedi İdil biraz tedirgin bir şekilde.

“Bir sorun olacağını sanmıyorum. Ama burada bir sıkıntı çekersen bana söylemekten çekinme,” dedi Kemal gülümseyerek. İdil onun gülümsemesine bakıp rahatladı.

“Gerçekten çok sıkıntı çekeceğimi düşünmüştüm. Ev arkadaşımın beni yarı yolda bırakması ve evden ayrılmak zorunda kaldıktan sonra... Ne bileyim, bir yer bulamayacağımı ve çok büyük zorluklarla karşılaşacağımı düşünmüştüm. Sen olmasaydın kız başıma sokakta kalmıştım.” dedi İdil minnetle.

“Alt tarafı kiralayacağın bir yer buldum. Çok büyütme bunu. Hem ev bulamasaydın bile sokakta kalmazdın. Sana yardım etmek için orada olurdum.” dedi Kemal kendinden emin bir şekilde.

İdil biraz buruk bir şekilde baktı.

“Teşekkür ederim bana yardım ettiğin için,” dedi ve canı sıkılmış bir şekilde baktı. Kemal ona şaşkınlıkla baktı.

“İdil? Sorun ne? Hâlâ üzgün müsün yoksa?” dedi Kemal endişeyle. İdil kafasını iki yana salladı.

“Yok, üzgün değilim. Canımı sıkan başka bir şey. Sen bana yardım ettiğin için canım sıkkın.”

“Ne? Neden?” dedi Kemal şaşkınlıkla. İdil ona baktı.

“Çünkü bana, insan olduğum için yardım ettin.”

“Sen de aynısını yapmaz mıydın?”

“Yapmazdım.”

“Ne?”

“Sen insanlara yardım ederken o kişiyi sevip sevmediğine bakmıyorsun. Herkesin yardımına koşuyorsun. Ama ben öyle değilim. Zor durumda olan kişi sadece sevdiğim biriye onun yardımına koşarım. Sevmediğim biriye önemsemem bile.” dedi İdil duygusuzca.

Kemal ona hayretle baktı. Sonra gülümsedi.

“Mizaç farkı. Dediğin doğru, herkesin yardımına koşarım. Ama yanlış olduğun bir şey var. Seni sevmiyor değilim. Seni çok ama çok seviyorum.” dedi Kemal ve gülümsedi. İdil ona nazlı bir şekilde baktı ve gülümsedi.

“Ben de seni,” dedi utanarak.

* * *

Suluk beyaz tenli, kahverengi cılız saçları omuzlarına kadar gelen, kısa boylu bir kız bir yurt odasında yatağına uzanmıştı. Karanlık odada gözünü tavana dikti. Ciddiyetle baktı. İçinden konuşmaya başladı.

‘Benim için bir kurtarıcısısın. Bana göre sen bir kahramansın. Hayatımda karanlıkta yapayalnız dolaşırken eline feneri almış, sıcacık bir gülümsemeyeyle tüm korkularımı gideren, her zaman zor anımda beni kurtaran bir kahramansın. Duyduğum şey inanılmaz! Mümkün olmayan bir şey bu! Onlar bu kahramanın yüreğini aciz görüyorlar! Bilseler onun ne kadar güçlü olduğunu... Ama nerede! Onların gözünde neysen olsun, seninle ilgili gerçeği bir türlü göremezler! Onlar gerçek seni bilmiyorlar. Ama ben biliyorum. Yapabilecek bir şeyim var mı? Tabii ki yok. Benim sözlerime inanan olur mu? Tabii ki olmaz. Yine de bu halimle gülümseyerek sana söylüyorum; ‘Ben sana tüm kalbimle inanıyorum.’

* * *